

SLUŽEBNÍK BOŽÍ

Fabrizio Boero

(1974 - 1993)

**“Lilie” z
Canale d’Alba**

SDRUŽENÍ PŘÁTEL FABRIZIA BOERA
(upravila postulátorka Lia Lafronte)

Pokud se chcete podělit o zkušenosti s milostmi získanými
na přímluvu služebníka Božího, pište na:
postulazionefabrizio@libero.it

*Pokud chcete učinit milodar na šíření informací o Fabriziovi a na
jeho svatořečení, IBAN neziskového sdružení, které bylo založeno na
jeho jméno, je následující:*

Sdružení přátel Fabrizia Boera

Banca d'Alba Credito Cooperativo SC, pobočka Canale
IBAN IT38J0853046060000000262978
BIC ICRAITRREQO

*V každodenní věrnosti
evangeliu
a v oddanosti
Panně Marii
pěstoval
čistotu srdce
jako cestu, kterou
blahoslavenství zaslíbila
pro vidění Boha.*

Fabrizio Boero se narodil v Turíně 12. června 1974 manželům Gianfrancovi a Gabrielle Tigliovým. Jen pár dní po porodu se s ním rodiče vracejí do Canale (CN), kde mají své bydliště. Čeká tam na ně babička Delfina a o pět let starší Fabrizioova sestra Daniela. Dne 28. července téhož roku byl Fabrizio pokřtěn ve farním kostele San Vittore, kde se pak bude po celý život aktivně účastnit veškerých farních činností.

Jako dítě Fabrizio budilo úžas jak doma tak i mezi kněžími, kteří ho znali, protože už ve svých sedmi letech denně sám a s neskutečnou radostí odříkával svatý růženec.

Když mu jeho matka chodila popřát dobrou noc, nacházela ho pokaždé s růžencovou korunkou v ruce. Na jeho víru měla velký vliv zbožnost rodiny, také ho hodně ovlivnila paní učitelka, která ho doprovázela k prvnímu přijímání, a především mu byla příkladem jeho babička Delfina, s níž Fabrizio často recitoval desátky, které jsou tak milé Panně Marii.

Všichni, kdo Fabrizio znali, uznávají, že jeho osobní náboženská oddanost byla velice silná a neobvyklá.

Když šel Fabrizio v osmi letech k

Fabriziovy třetí narozeniny

prvnímu přijímání, byl jediným dítětem, které po přijetí Ježíše neběželo oslavovat se svými kamarády a příbuznými, ale zůstalo dlouho klečet ve své lavici, pohrouženo do hlubokého porozumění eucharistickému tajemství. Fabrizio velice důvěrně přijmul hostii, která se stala Tělem Ježíše, k němuž se tak rád modlil.

Jako dítě byl Fabrizio velmi roztomilý a jeho nejbližší přítel ve slohové práci na základní škole napsal, že Fabrizio měl „zelené oči jako kočka“.

Díky jemným rysům jeho tváře ztotožňoval pro mnohé podobu malého andělka, a takto ho také popisují mnozí lidé, kteří ho viděli sloužit u oltáře jako ministrant: všichni však vidí, že andělský obraz je odrazem líbeznosti jeho bytí a cítěním posvátnosti, než jemností jeho rysů.

Fabrizio byl uchvácen duchovním světem a zdálo se, že všechno ostatní v jeho životě ustupuje do pozadí, přestože byl jeho život neobyčejně bohatý, jako život jakéhokoliv jiného dítěte či chlapce.

Fabrizio v den Prvního svatého přijímání

Ze dvora svého domu Fabrizio viděl zvonici kostela San Vittore a tóny zvonů pro něj byly sladkým voláním na ohlašovanou liturgii.

Už jako dítě rád chodil sám do kostela pozdravit Ježíše a Pannu Marii, stejně jako později vždy miloval adoraci Ježíše ve svatostánku o samotě a tichý dialog s nebem.

“Pro mě je jeden den ve vašich síních více než tisíc jinde”

(Žalm 83,11)

Přátelé často vidávali jeho kolo opřené o zeď kaple farního kostela, a když se podívali dovnitř, viděli Fabrizia, jak je pohroužen do modlitby.

Sacramentinské jeptišky z Canale ho vidávaly v adoraci ve svém tichém a prázdném kostele.

Asi v jedenácti letech byl Fabrizio jmenován vedoucím oltářníků ve farnosti Canale tehdejším asistentem faráře Don Eligio Mantovani, který měl na starosti mladé věřící. Fabrizio nebyl nejstarší z chlapců, ale s posvátnými předměty oltáře zacházel s největší úctou a oddaností, a ze

Svaté přijímání Fabrizia při svěcení kněze Eligia Mantovaniho

všech chlapců nejhloběji prožíval službu vykonávanou po boku kněze.

Byl také vždy k dispozici, byl precizní, pečlivý, s dětmi a mladými lidmi, kteří mu v té době byli svěřeni, se vždy snažil jednat příjemně, měl přirozenou autoritu. Všichni přátelé, kteří stejně jako on nosili ministrantskou tuniku, na něj i přes jeho velkou pokoru vzpomínají jako na sebevědomou a autoritativní vůdčí osobnost.

Mladý Fabrizio v byl doma vždy milující a ochotný, zdvořilý a nikdy nebyl rozmarný. Přestože působil velmi vážně, uvědoměle a dospěle, byl co se týče her, zábavy a koníčků zcela normální chlapec: rád poslouchal hudbu, rád jezdil na kole a hrál fotbal a volejbal. Pod vedením svého otce Franca velice dobře ozdobně vyřezával sušené dýně. Rád pracoval se dřevem, z něhož vyráběl pěkné malé předměty.

Víc než cokoli jiného však rád kreslil: měl opravdový talent na kreslení závodních aut, ale upřednostňoval posvátná témata. Některé kresby, které si matka Gabriella uschovala, jsou velice dojemné a vyzařují neskutenou jemnost.

Na jednom z obrázků je vyobrazena slavná Madonnina od Roberta Ferruzziho, nazývaná také 'Madonna del Riposo' nebo 'La Zingarella'. Původní námět se ve skutečnosti nezrodil jako posvátný portrét, ale ve skutečnosti se jím stal. Na malé hlavičce dítěte, které Fabrizio nakreslil, je spousta kudrlinek velmi podobných těm které míval, když byl malý, a skoro se zdá, že nakreslil sám sebe zcela oddaného v náručí Madony. Ačkoliv byl velice plachý, měl na základní škole kamarády a kamarádky, ke kterým byl vždy veselý, vřelý a ochotný.

Přestože ho všichni jeho přátelé milovali a vážili si ho pro jeho jednoduchost, laskavost a dostupnost, během dospívání se v něm odehrála důležitá změna, která silně ovlivnila jeho vztahy s některými jeho kamarády z dětství. Fabrizio v sobě totiž stále více pociťoval volání víry, oddanosti a především dodržování hodnot, které navrhuje Hnutí GAM (Vroucí mariánská mládež), pod vedením duchovního otce Don Eligia.

Hnutí mládeže GAM je hnutím eucharistické, mariánské, církevní a evangelizační inspirace, a má velký sen: vybudovat civilizaci lásky a připravit se na jaro církve. Navrhuje znovuoživení zpovědi jako zkušenosti radosti a eucharistie jako zkušenosti nebe a

“Volal jsi mě, tady jsem!”

(1 Žalm 3,8)

vzkříšení. Hlásá evangelium především v Posledních večeřích a nabízí růženec a lásku k čistotě podle napodobování Nejsvětější Panny, čímž formuje zanícené

mladé apoštoly, kteří jsou svědky radosti.

Fabrizio byl v Canale první, který s radostným přijetím reagoval na návrh duchovního otce Don Eligia a spolupracoval na tomto projektu s velkým nadšením. V hnutí GAM Fabrizio našel konkrétnost toho, co v sobě přirozeně cítil, a vkládá do hnutí všechny své duchovní zdroje.

HNěkteří jeho přátelé a ostatní chlapci ne vždy dobře chápali skutečnost, že se Fabrizio plně oddával těmto přijatým hodnotám. Byla zpochybňována radostiplná příslušnost k Hnutí GAM, které tehdy ještě nebylo oficiálně přijato ve farnosti, a stejně tak byla zpochybňována osobnost duchovního otce Don Eligia,

*“Znal jsem tě dříve,
než jsem ti v těle tvé
matky daroval život”*

(Jer 1,5)

který navrhoval skutečně prožívanou religiozitu. Fabrizio, jeho nejnadšenější, nejskvělejší a nejpilnější spolupracovník, na to doplatil víc než kdokoli jiný a nakonec

byl vystaven i velmi nepřijemnému vysmívání.

Lidem v okolí také často vadilo, že Fabrizio tiše snášel

Fabrizio na dvorku s kukuřičnými klasy

výsměch, aniž by se rozzlobil a aniž by někoho obviňoval, a vždy posměchu čelil se vztyčenou hlavou: za žádných okolností neměnil svůj způsob jednání a i nadále podával svědectví o své víře a příslušnost k Hnutí GAM, k němuž byl vázán intenzivním sdílením hodnot.

Dá se říci, že Fabrizio byl skutečný Sabra GAM, podle definice služebníka Božího Otce Carla De

Fabrizio doma v obývacím pokoji

Ambrogia, zakladatele GAM na této zemi: „Slovo ‚sabra‘ je jméno rostliny z Negevské pouště, která je odolná vůči všem nepříznivým počasím, a metaforicky se tak nazývají mladí lidé, kteří jsou schopni oběti a jsou odhodláni vytvořit civilizaci lásky.

Slovo SABRA lze anagramatizovat následovně: Vždy zbožňovat, požehnávat, děkovat a zvěstovat. To je posláním mladých lidí z Hnutí GAM, kteří jsou pověřeni Duchem svatým a zavazují se k evangelizaci. Sabra: nové jméno pro novou misi“.

Fabrizio oplácel výsměchy tím, že evangelicky nastavil druhou tvář, nikdy nepopíral svou náklonnost ke svým přátelům, nikdy je neobviňoval za to, že osobně trpěl.

Rozhodně se nepodroboval chování, které neodpovídalo jeho spiritualitě, ale nebránil se výsměchům a také falešným obviněním, která by proti němu mohla být vznesena. Pro něj to znamenalo podávat svědectví o evangeliu, a každý den objímat Ježíšův kříž.

Fabrizio měl velký sklon k odpouštění. Ohromující je také jeho síla a vůle v tichosti snášet každodenní trápení, kterému se nebránil, ale kterému čelil s úsměvem a láskou. Doufal, že jeho tiché svědectví jednou přinese ovoce všem, kdo neměli jeho víru.

Když bylo Fabrizioovi kolem patnácti let, navrhl mu farář z Canale Don Angelo Conterno, aby vstoupil do semináře a aby stal se knězem. Fabrizio si však nebyl zcela jistý. Jeho pochybnosti se však netýkaly religiozity či přesvědčení, ale kněžského stylu života. Byl ještě mladý a studoval

účetnictví. Chtěl si vše ještě pořádně rozmyslet, protože pro Boha, jak říkával, musí být vše vždy děláno důkladně.

*“Blaze těm, kdo mají
čisté srdce, neboť oni
uzří Boha”*

(Mat 5,8)

Fabriziovým duchovním programem bylo již od chlapeckých let usilovat o dosažení čistoty Panny Marie, po vzoru San Domenico Savio a Santa Maria Goretti, protože „ti, kdo mají čisté srdce, uvidí Boha“,

jak je zaslíbeno v blahoslavenstvích. Napsal velmi pěknou modlitbu k Panně Marii, kterou něžně nazval Matkou, jako všichni chlapci z Hnutí GAM. V této modlitbě žádal Pannu Marii, aby mu pomohla žít v čistotě jako mladá svatá mučednice Santa Maria Goretti.

Fabrizio je chlapcem, který jde proti proudu s ohledem na dobu, ale je rozhodnutý

a radostný ve svém přesvědčení, i když to vše mu přináší oběti a odříkání. Cítí náklonnost k některým dívkám, ale jeho neustálé hledání čistoty je stále silnější a silnější, a proto Fabrizio s žádnou mladou dívkou nikdy nepřekročí hranice přátelství.

Fabrizio sám napsal, že chce svým životem svědčit o tom, že „Bůh je láska“. Je přesvědčen, že přijímání obětí vede k duchovnímu růstu, proto obětuje veškeré své utrpení, aby se stal lampou, která hoří láskou k Lásce.

Fabrizio inklinuje k oběti, čistotě a ke svědectví, jež ho doprovází na jeho cestě ke svatosti. Mezi přáteli je vnímán jako duchovní mimozemšťan, jako někdo, kdo je na mnohem vyšší úrovni religiozity než i ti nejoddanější z jeho vrstevníků a dokonce i přátelé patřící k Hnutí GAM.

Fabrizio chce, aby bylo Hnutí GAM uznáno jako sdružení

Fabrizio jako ministrant (vpravo) s přítelem Alessandro Borlengo

také ve farnosti Canale d'Alba. Účastní se prvních misí v sousedních obcích, aktivně se účastní posledních večerí a jako první se s duchovním otcem Don Eligiem a ještě jedním starším přítelem účastní cesty do Říma (po které bude následovat další), aby tak lépe sdílel spiritualitu, kterou Hnutí navrhuje

Z těchto cest se Fabrizio vrací do Canale stále nadšenější a je si jistý, že se Hnutí GAM podaří prosadit se i v jeho obci, navzdory potížím té doby.

S přibývajícím věkem se z něj stále víc a víc stává hoch plný ctností. V tichosti nabízí svá utrpení Pánu, protože ví, že nabízené utrpení má v Jeho očích velkou cenu. Jedna jeho přítelkyně ho slyšela žádat během poslední večere Hnutí GAM, aby mu bylo pomozeno nést kříž: kříž, který podpíral, aniž by na někoho poukázal jako na jeho příčinu.

Připravuje se na zkoušky, aby získal řidičský průkaz, zvládne je skvěle, ale bohužel mu není dáno, aby mohl

Malý Fabrizio na nakladači během prací na dvorku

na horách s modrou oblohou v pozadí

řidičský průkaz držet v rukou: řidičský průkaz mu dorazí domů, až už bude Fabrizio ležet na nemocničním lůžku v kómatu.

Právě nastoupil do pátého ročníku střední školy a stane se nepředvídatelné: v sobotu 28. listopadu 1992 Fabrizio poprvé večer použil vůz svého otce Gianfranca, avšak kvůli špatnému počasí, kluzké vozovce a nezkušenosti za volantem Fabrizio narazil spolu s přáteli do stromu,

když jeli do nedalekého města Alba.

Všichni jeho spolujezdci byli hodní chlapci. Zúčastnili se oslavy narozenin kamaráda ve farním sále, kde se nepil alkohol, mimoto Fabrizio byl abstinent.

Jen pro Fabrizia má nehoda tragické následky: mnohočetné zlomeniny, včetně čelisti, nohy a paže, a vážného poranění hlavy. Ostatní kamarádi jsou na tom celkem dobře.

Chirurgické operace, kterými musí Fabrizio projít, mu nepomůžou znovu nabýt vědomí. Zůstává v kómatózním stavu, alespoň zdánlivém, až do své smrti.

Odpoledne oné osudné soboty se Fabrizio zúčastnil mše svaté a přijal Svaté přijímání. Řekl mámě, že neví, jestli bude moci jít na mši následující den. Nikdy se nestalo, že by řekl něco podobného: když neměl žádné povinnosti, dával přednost nedělní mši před sobotní mší, protože v neděli na mši způvaly děti písně a proto byla Svatá mše radostnější.

Fabrizio tedy přistoupí k poslednímu svatému přijímání svého života a usne při nárazu do stromu s tváří položenou na volant u otcova automobilu UNO vínové barvy.

“Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný”

(Jan 6,54)

Od té chvíle začíná jeho utrpení. Lékaři tvrdí, že Fabrizio nevnímá okolí. Mnoho svědků, kteří nejsou navzájem ovlivnění výpovědi

jiných, však s jistotou tvrdí, že Fabrizio vnímá vše, co se kolem něj děje, a to zejména v určitých chvílích modlitby a citového zapojení.

Don Eligio ho navštěvuje téměř denně, sdílí s ním obavy a naděje vznikajícího Hnutí GAM v obci Canale a žádá ho (je si jistý, že ho Fabrizio slyší), aby za tím účelem nabídl vše Pánu, přesvědčen, že skrze jeho utrpení se stane zázrak a dojde k jeho uzdravení a k uznání Hnutí Mariánské horlivé mládeže.

První prosba se nevyplní ani když tři jeptišky, které mají Fabrizia velmi rády, jdou na soukromou audienci ke Svatému otci Janu Pavlu II a žádají ho, aby se modlil za Fabrizioovo uzdravení. Chlapcově matce Gabrielle daruje

Svatý otec bílý růženec, aby měla sílu snášet synovu nemoc. Tento růženec, darovaný velkým světcem, bude Fabrizio svírat ve svých rukou v den svého pohřbu, aby si jej mohl vzít s sebou do nebe a recitovat ho kolikrát si přeje ve věčnosti času.

Druhá prosba duchovního otce Don Eligia se po několika letech a mnoha útrapách splnila: dne 12. června 2011 na slavnost letnic biskup z Alby Mons. Giacomo Lanzetti oficiálně uznal GAM ALBA LANGHE A ROERO jako soukromé sdružení věřících. Don Eligio byl vždy přesvědčen, že Fabrizioovo utrpení, které považoval za zástupné Kristovo utrpení, důvěrně přispěl k oficiálnímu zrodu Hnutí GAM v obci Canale.

Den 12. červen je dnem oficiálního uznání Hnutí GAM a také dnem Fabrizioových narozenin: je to jen šťastná náhoda, nebo boží náhoda? „Znamení“ přicházejí osvětlit a naznačit věci, kterým lidská roztržitá mysl nepřikládá správnou důležitost, které si téměř neuvědomuje...

Během Fabrizioovy nemoci mělo mnoho jeho přátel příležitost přemýšlet o něm a jeho příkladu života a změnili

“Pokud pšeničné zrno zemře, přinese velkou úrodu”

(Jan 12,24)

názor na osobnost chlapce, který byl zesměšňován pro jeho zbožnost a oddanost.

Naprosto neočekávaným způsobem, dlouhým utrpením prožitým na lůžku v

téměř úplné nehybnosti a uvězněn ve svém těle, se tichému

Fabriziovi, vždy připravenému na živé svědectví, podařilo stát se živým plamenem ukazujícím, že Bůh je Láska, tak jak o to vždy usiloval. Kolik srdcí se proměnilo díky jeho nemoci a jeho přerušnému pozemskému životu! Kolik dětí pochopilo nezralost, která je základem šikany, a škody, které může způsobit! Kolik přátel si ho vybralo jako vzor, aby se stali lepšími!

Kolik mladých členů Hnutí GAM čerpalo sílu pro své ano z jeho příkladu mladého hlasatele evangelia, který kolem sebe rozdával úsměvy a laskavost, zatímco svědčil jednoduše tím, že „žil“ Krista!

Od 24. září 1993, dne jeho narození v nebi, se stal ještě více lampou, která hoří, jak si přál, která pomáhá vidět cestu, najít

Bířmování Fabrizia v kostele San Vittore v Canale

pravé štěstí, skrytý poklad: Ježíše.

Fabriziovo poselství o směřování ke svatosti přijímáním a nošením kříže, o neustálém svědectví lásky k Bohu a k Nebeské Matce životem v čistotě, odpouštění tam, kde jsou přijímány urážky a evangelizací příkladem, neupadlo a nemůže upadnout do prázdna.

Dne 13. července 2022 byl představen Jeho Excelenci Mons. Brunettimu „Supplice Libello“ k zahájení kauzy blahorečení a svatořečení pro mladého Fabrizia. Jeho navrhovatelem je soukromé sdružení věřících „Přítelé Fabrizia Boera“, které bylo kanonicky uznané dne 4. února 2022.

S formálním přijetím Libello se Fabrizio Boero, mladý chlapec z Canale d'Alba, podle kanonických norem stal **SLUŽEBNÍKEM BOŽÍM**.

Pevně věříme, že s souladu s rozhodnutím našeho Pána, se Fabrizio co nejdříve bude moci postavit k poctám oltářů.

Následuje část modlitby, kterou
Fabrizio napsal,
když mu bylo kolem patnácti let

*«Ó nebeská Matko,
svěřuji ti své srdce,
vytvaruj ho dle tvé volby,
naplň ho myšlenkami, slovy,
činy, které jsou stejně čisté
jako ty tvoje.
Dej mi jistotu
že jen čisté srdce
bude moci vidět Boha...
udělej, aby můj život
svítil jako lampa
která hoří, aby všichni, kdo
ke mně přistoupí viděli také
také v mém nitru, že 'Bůh je láska'».*

*Dne 12. listopadu 2022
biskup z Alby Mons. Marco Brunetti
oficiálně přijal „supplice libello“
představeno na počátku
diecézního šetření příčiny
Beatifikace a svatořečení*

FABRIZIA BOERA

*který se narodil v nebi 24. září 1993.
První sezení v dané kauze se konalo
v katedrále v Albě dne 27. ledna 2023.
S vírou, že vše bude pokračovat
tím nejlepším způsobem a že Fabrizio bude
brzy prohlášen za ctihodného.*